

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2013-99

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, K., obchodnej spoločnosti U. spol. s r. o., T., M. K., T., obchodnej spoločnosti S., s. r. o., Česká republika, obchodnej spoločnosti F. spol. s r. o., D., obchodnej spoločnosti P. s. r. o., T., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., T., obchodnej spoločnosti I., s. r. o., K., obchodnej spoločnosti D. a. s., B., obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Česká republika, obchodnej spoločnosti K., s. r. o., Č., obchodnej spoločnosti Z. s. r. o., B., obchodnej spoločnosti S. a. s., B., obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., B., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B., Ing. V. Z., T., obchodnej spoločnosti B. s. r. o., B., obchodnej spoločnosti E., s. r. o., B., obchodnej spoločnosti A. a. s., B., obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B., obchodnej spoločnosti F., a. s., B., a obchodnej spoločnosti H., Seychellská republika, zastúpených advokátom Mgr. V. R., B., ktorou

a) obchodná spoločnosť S., a. s. v konkurze, K., obchodná spoločnosť U. spol. s r. o., T., M. K., T., obchodná spoločnosť S., s. r. o., Česká republika, obchodná spoločnosť F. spol. s r. o., D., obchodná spoločnosť P. s. r. o., T., obchodná spoločnosť T., s. r. o., T.,

obchodná spoločnosť I., s. r. o., K., obchodná spoločnosť D. a. s., B., obchodná spoločnosť A., s. r. o., Česká republika, obchodná spoločnosť K., s. r. o., Č., obchodná spoločnosť Z. s. r. o., B., obchodná spoločnosť S. a. s., B., obchodná spoločnosť S., spol. s r. o., B., obchodná spoločnosť T., s. r. o., B., Ing. V. Z., T., obchodná spoločnosť B. s. r. o., B., obchodná spoločnosť E., s. r. o., B., obchodná spoločnosť A. a. s., B., a obchodná spoločnosť K., s. r. o., B., namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 a

b) obchodná spoločnosť F., a. s., B., a obchodná spoločnosť H., Seychellská republika, namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012, za účasti Okresného súdu Trenčín, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, obchodnej spoločnosti U. spol. s r. o., M. K., obchodnej spoločnosti S., s. r. o., obchodnej spoločnosti F. spol. s r. o., obchodnej spoločnosti P. s. r. o., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., obchodnej spoločnosti I., s. r. o., obchodnej spoločnosti D. a. s., obchodnej spoločnosti A., s. r. o., obchodnej spoločnosti K., s. r. o., obchodnej spoločnosti Z. s. r. o., obchodnej spoločnosti S. a. s., obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., Ing. V. Z., obchodnej spoločnosti B. s. r. o., obchodnej spoločnosti E., s. r. o., obchodnej spoločnosti A. a. s., a obchodnej spoločnosti K., s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Trenčín j e p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, obchodnej spoločnosti U. spol. s r. o., M. K., obchodnej spoločnosti S., s. r. o., obchodnej spoločnosti F. spol. s r. o., obchodnej spoločnosti P. s. r. o., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., obchodnej spoločnosti I., s. r. o., obchodnej spoločnosti D. a. s., obchodnej spoločnosti A., s. r. o., obchodnej spoločnosti K., s. r. o., obchodnej spoločnosti Z. s. r. o., obchodnej spoločnosti S. a. s., obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., obchodnej spoločnosti T., s. r. o., Ing. V. Z., obchodnej spoločnosti B. s. r. o., obchodnej spoločnosti E., s. r. o., obchodnej spoločnosti A. a. s., a obchodnej spoločnosti K., s. r. o., trovy konania v sume 2 558,66 € (slovom dvetisícpäťstopäťdesiatosem eur a šesťdesiatšesť centov) na účet ich právneho zástupcu Mgr. V. R., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., a. s. v konkurze, K. (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“), obchodnej spoločnosti U. spol. s r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), M. K., T. (ďalej aj „sťažovateľ v 3. rade“), obchodnej spoločnosti S., s. r. o., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), obchodnej spoločnosti F. spol. s r. o., D. (ďalej len „sťažovateľka v 5. rade“), obchodnej spoločnosti P. s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka v 6. rade“), obchodnej spoločnosti T., s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka v 7. rade“), obchodnej spoločnosti I., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka v 8. rade“), obchodnej spoločnosti D. a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka v 9. rade“), obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka v 10. rade“), obchodnej spoločnosti K., s. r. o., Č. (ďalej len „sťažovateľka v 11. rade“), obchodnej spoločnosti Z. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 12. rade“), obchodnej spoločnosti

S. a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka v 13. rade“), obchodnej spoločnosti S., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 14. rade“), obchodnej spoločnosti T., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 15. rade“), Ing. V. Z., T. (ďalej len „sťažovateľka v 16. rade“), obchodnej spoločnosti B. s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 17. rade“), obchodnej spoločnosti E., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 18. rade“), obchodnej spoločnosti A. a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka v 19. rade“), obchodnej spoločnosti K., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka v 20. rade“), obchodnej spoločnosti F., a. s., B. (ďalej len „sťažovateľka v 21. rade“), a obchodnej spoločnosti H., Seychellská republika (ďalej len „sťažovateľka v 22. rade“, spolu ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. V. R., B., ktorou

a) sťažovatelia v 1. až 20. rade namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 a

b) sťažovateľky v 21. a v 22. rade namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 28 R 3/2012 zo 16. mája 2012 povolil reštrukturalizáciu dlžníka S., a. s., K. (sťažovateľky v 1. rade). Do funkcie reštrukturalizačného správcu bol ustanovený Mgr. M. B., T., značka správcu S1265 (ďalej len „správca“).

Okresný súd uznesením sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 zastavil reštrukturalizačné konanie proti sťažovateľke v 1. rade ako dlžníkovi, začal konkurzné konanie proti sťažovateľke v 1. rade ako úpadcovi, vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľky v 1. rade ako úpadcu a do funkcie správcu ustanovil Mgr. J. A., M., značka správcu S1504.

Okresný súd zároveň označeným uznesením uložil ustanovenej správkyni vypracovať a predložiť v lehote 15 dní od ustanovenia do funkcie podrobnú písomnú správu

o stave zisťovania a zabezpečovania majetku sťažovateľky v 1. rade a vykonaných úkonoch, najmä o stave súpisu a zoznamu pohľadávok, v lehote 35 dní od ustanovenia do funkcie druhú podrobnú písomnú správu, v lehote 50 dní od ustanovenia do funkcie tretiu podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach a v lehote najneskôr 5 dní pred konaním prvej schôdze veriteľov štvrtú podrobnú písomnú správu o týchto skutočnostiach, pričom jej tiež uložil bez zbytočného odkladu informovať známych veriteľov sťažovateľky v 1. rade so sídlom v iných členských štátoch Európskej únie ako v Slovenskej republike podľa čl. 40 Nariadenia Rady (ES) č. 1346/2000 z 29. mája 2000 o konkurznom konaní prostredníctvom individuálneho oznamu o vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľky v 1. rade a preukázať splnenie tejto povinnosti v podrobných písomných správach, vyzval veriteľov sťažovateľky v 1. rade, aby si v zákonom ustanovenej lehote 45 dní prihlásili do konkurzného konania svoje pohľadávky, a dal veriteľom poučenie podľa príslušných ustanovení zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 7/2005 Z. z. alebo „ZKR“).

Uznesenie okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 1. októbra 2012 a právoplatnosť nadobudlo 2. októbra 2012.

Sťažovatelia v 2. až 20. rade uvádzajú, že *„sú veriteľmi Sťažovateľa 1, ktorí si v reštrukturalizácii Sťažovateľa 1 ako dlžníka riadne a včas prihlásili svoje pohľadávky, alebo ktorých pohľadávky voči Sťažovateľovi 1 ako dlžníkovi vznikli počas reštrukturalizácie ako prednostné pohľadávky podľa § 120 odsek 2 ZKR. Ich postavenie veriteľov, a teda aj osôb dotknutých Napadnutým uznesením na svojich základných právach, preukazuje zoznam veriteľov dlžníka vypracovaný Správcom...“*. Ďalej uvádzajú, že *„sú podľa § 119 odsek 1 zákona č. 7/2005 Z. z... účastníkmi reštrukturalizačného konania. Napadnuté uznesenie sa ich priamo týka a priamo porušuje ich práva účastníkov konania...“*.

Sťažovateľky v 21. a 22. rade uvádzajú, že *„sú akcionármi Sťažovateľa 1... a sú osobami podľa § 49 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej*

republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov..., ktorých vlastnícke práva a právo na majetok sú priamo porušené Napadnutým uznesením...“.

Podľa názoru sťažovateľov napadnuté uznesenie okresného súdu je „v rozpore s Ústavou a odporuje ústavne zakotveným princípom súdneho konania, pretože

- nezohľadňuje podania a argumentáciu účastníkov konania a Správca, ktoré boli voči súdu urobené riadne, včas a v zákonom predpísanej forme...

- nedáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...

- je arbitrárne, svojvoľné, vnútorne nekonzistentné a nelogické v časti odôvodnenia záverov, o ktoré je opreté...

- obsahuje svojvoľnú aplikáciu a výklad ZKR, pretože sa odchyľil od znení príslušných ustanovení ZKR spôsobom, ktorý zásadne poprel ich účel a význam...

- je svojimi právnymi účinkami zjavne neprimerané k dôvodom, ktoré viedli k jeho prijatiu...“.

Sťažovatelia podrobne opisujú udalosti, ktoré predchádzali podaniu ich sťažnosti ústavnému súdu v ich právnej veci, pričom v tejto súvislosti najmä uvádzajú:

«Okresný súd Trenčín Napadnutým uznesením zastavil reštrukturalizáciu Sťažovateľa 1 podľa § 131 odsek 2 písmeno a) ZKR. Jedným z dôvodov bolo, že „Správca v zákonnej lehote nepredložil zoznam pohľadávok zostavený v súlade s ustanoveniami zák. č. 7/2005 Z. z. a vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Zoznam pohľadávok predložený v zákonnej lehote neobsahoval vôbec zabezpečených veriteľov a ich jednotlivé prihlásené pohľadávky s popisom ich zabezpečenia. Kompletný zoznam pohľadávok vyhotovený v súlade so zákonom správca doručil až dňa 19. 07. 2012 (teda až po uplynutí zákonnej lehoty na jeho predloženie, keďže táto uplynula dňa 03. 07. 2012), aj to až na výzvu súdu“...

Zo správcovského aj súdneho spisu je zrejmé, že Správca v súlade s § 36 odsek 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z... podal na Okresný súd Trenčín zoznam pohľadávok v rozsahu vyžadovanom ZKR a vykonávacími predpismi v elektronickej podobe vo

formáte .xls, ktorý je jedným z predpísaných formátov, a na uzavretom nosiči elektronických dát.

Uvedený zoznam bol jednoznačne kompletný a obsahoval všetky právom vyžadované informácie a údaje vrátane zoznamu zabezpečených veriteľov s ich prihlásenými pohľadávkami vrátane popisu ich zabezpečenia. Vyžadované údaje sa v zozname nachádzali v jednotlivých záložkách, ktoré sa nachádzajú v spodnej časti daného elektronického dokumentu (na každú záložku je potrebné kliknúť, aby sa jej obsah otvoril a sprístupnil)...

Súd v samotnom Napadnutom uznesení uvádza, že zoznam pohľadávok bol doručený na súd v zákonnej lehote. V tomto prípade nesprávne posúdenie a spracovanie Správcom predloženého zoznamu pohľadávok nepochybne súvisí s počítačovou negramotnosťou a nedostatkom technickej zručnosti príslušných zamestnancov súdu, ktorí neboli schopní prečítať správny a úplný zoznam pohľadávok, ktorý Správca súdu doručil v jednej z predpísaných foriem. Ak by zamestnanci súdu vedeli, že elektronický dokument vo formáte .xls obsahuje v spodnej časti záložky, na ktoré stačí kliknúť, aby sa sprístupnil ich obsah, alebo si dali celý dokument vytlačiť vrátane obsahu všetkých záložiek, tak by k takejto situácii nemohlo dôjsť.

Záver Napadnutého uznesenia o nesplnení povinnosti Správcu predložiť v zákonom stanovenej lehote úplný zoznam pohľadávok je teda založený na nesprávnom spracovaní riadneho a včas podaného podania Správcu v zákonom predpísanom elektronickom formáte...

Okresný súd Trenčín v Napadnutom uznesení ďalej skonštatoval, že Správca porušením vyššie uvedených povinností „neumožnil veriteľom riadne vykonať a uplatniť svoje práva“. Podľa Napadnutého uznesenia Správca údajne „v súdom určenej lehote nereagoval ani na výzvu súdu, ktorou ho tento vyzval na vyjadrenie sa k podanej sťažnosti.“ Súd z tejto skutočnosti vyvodil záver, že „Správca teda nekomunikuje nielen s účastníkmi konania, ale ani s dozorujúcim súdom.“

Veriteľ M. K... podal 22. augusta 2012 súdu sťažnosť proti Správcovi, v ktorej namietal porušenie povinností na strane Správcu, pretože sa nemohol podľa vlastného tvrdenia opakovane dostať do kancelárie Správcu za účelom nahliadnutia do správcovského spisu.

Okresný súd Trenčín v Napadnutom uznesení uvádza, že sťažnosť M. K. odoslal Správcovi 30. augusta 2012, aby sa k nej Správca vyjadril v lehote 10 dní, pričom Správca si ju prevzal 11. septembra 2012. Posledným dňom lehoty na vyjadrenie pre Správca bol teda 21. september 2012.

Správca podal vyjadrenie k sťažnosti M. K. s názvom „Odpoveď na podanú sťažnosť a výzvu na zaplatenie“... 21. septembra 2012 na pošte... t. j. v lehote určenej súdom na vyjadrenie. Vyjadrenie k sťažnosti bolo poštou doručené Okresnému súdu Trenčín 25. septembra 2012, t. j. presne v deň, keď súd prijal Napadnuté uznesenie.

Poukazujeme, že Napadnuté uznesenie bolo zo súdu odosielané až 27. septembra 2012, t. j. v čase, keď mal súd v spise už 2 dni vyjadrenie k sťažnosti. Napadnuté uznesenie bolo na zverejnenie do Obchodného vestníka taktiež odosielané až 27. septembra 2012, pričom zverejnené v Obchodnom vestníku bolo až 1. októbra 2012, t. j. až 6 dní po tom, ako bolo súdu v stanovenej lehote doručené Vyjadrenie k sťažnosti...

Okresný súd v Trenčíne napriek tomu v Napadnutom uznesení protiústavným spôsobom skonštatoval, že Správca požadované vyjadrenie k sťažnosti súdu nepodal, a to aj napriek skutočnosti, že toto vyjadrenie bolo podané včas a reálne bolo súdu doručené v deň, kedy súd vydal Napadnuté uznesenie. Súd si mal nechať dostatočnú časovú rezervu, aby mohol spracovať všetky podania, ktoré by boli podané v posledný deň lehoty, pričom tak z nepochopiteľných príčin neurobil. Nedočkavosť súdu pri vydávaní Napadnutého rozhodnutia tak poškodila všetkých účastníkov reštrukturalizácie.

Ďalej poukazujeme na skutočnosť, že veriteľ M. K. svoju sťažnosť vzal podaním z 20. septembra 2012 v celom rozsahu späť. Tento krok M. K. potvrdil tvrdenia, ktoré sú obsiahnuté v Správcovom Vyjadrení k sťažnosti. Z tohto kroku je zrejmé, že na strane veriteľa M. K. išlo iba o nedorozumenie, ktoré bolo následne vyriešené komunikáciou medzi Správcom a M. K. v priebehu augusta a septembra 2012, ako to potvrdzuje aj e-mailová komunikácia medzi nimi...

Späťvzatie sťažnosti M. K. bolo podané na Okresný súd Trenčín 25. septembra 2012, t. j. v deň, keď súd rozhodoval o vydaní Napadnutého uznesenia, a predtým, ako súd zaslal Napadnuté uznesenie Správcovi a na zverejnenie v Obchodnom vestníku. Aj napriek tomu sa Okresný súd Trenčín protiprávne touto skutočnosťou v Napadnutom uznesení nezaoberal a nevyhodnotil príčiny, ktoré viedli alebo mohli viesť veriteľa M. K. k tomu, aby svoju

sťažnosť vzal v plnom rozsahu späť. Poukazujeme na to, že dokonca aj M. K. sa cíti poškodený Napadnutým uznesením a podáva túto Sťažnosť ako Sťažovateľ 3.».

Sťažovatelia tiež poukazujú na skutočnosť, že okresný súd ako ďalší dôvod zastavenia reštrukturalizačného konania podľa § 131 ods. 1 písm. a) ZKR uviedol, že „správca sa v dňoch 31. 07. 2012, 01. 08. 2012, 02. 08. 2012, 03. 08. 2012, 07. 08. 2012, 08. 08. 2012, 10. 08. 2012, 13. 08. 2012 a 21. 08. 2012 nezdržoval v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, čím závažne porušil svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ust. § 7 zák. č. 8/2005 Z. z. Uvedené porušenie povinnosti súd zistil z oznámenia veriteľa M. K., o pravdivosti ktorého súd nemal dôvod pochybovať, nakoľko o uzamknutí a nedostupnosti kancelárie správcu v úradných hodinách predložil súdu aj notárske osvedčenie. Súd takisto poukazuje na skutočnosť, že dňa 04. 07. 2012 sa márne pokúšal v úradných hodinách telefonicky spojiť so správcom. Takisto pravdivosti tvrdenia vyššie uvedeného veriteľa nasvedčuje aj to, že písomná zásielka doručovaná správcovi do sídla jeho kancelárie, ktorá bola odoslaná zo súdu dňa 30. 08. 2012, bola správcom prevzatá až dňa 11. 09. 2012, čo znamená že v uvedených dňoch sa v kancelárii správca nezdržoval a ani nemá v kancelárii zriadenú verejne dostupnú podateľňu, ktorá musí byť otvorená v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň (§ 7 ods. 4 zák. č. 8/2005 Z. z.).“.

V tejto súvislosti sťažovatelia namietajú, že okresný súd svoj záver o pravdivosti tvrdení obsiahnutých v sťažnosti M. K. oprel „výlučne len o (i) notársku zápisnicu NZ 29888/2012, ktorá sa týka iba jediného prípadu a vôbec nezohľadnil Správcovo Vyjadrenie k sťažnosti a dokonca ani späťvzatie samotnej sťažnosti urobené sťažujúcim sa veriteľom a o (ii) vyššie uvedené zjavne nelogické závery. Súd týmto postupom nesplnil svoju povinnosť vyhodnotiť dôkazy ústavne konformným spôsobom, t. j. postupovať podľa § 132 OSP a hodnotiť dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a prihliadať na všetko, čo účastníci konania uviedli, a čo vyšlo počas konania najavo, a takisto porušil zákonnú povinnosť vyjadrenú v § 157 odsek 2 v spojení s § 167 odsek 2 OSP stručne, jasne a výstižne vysvetliť, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Vzhľadom na to je Napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia porušovania povinností Správcu jednoznačne

arbitrárne, pretože neobsahuje logické, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie porušovania povinností zo strany Správcu.“.

Záver okresného súdu o zastavení reštrukturalizačného konania vedeného proti sťažovateľke v 1. rade (ako dlžníkovi) a vyhlásení konkurzu na jej majetok považujú sťažovatelia za arbitrárny a v tejto súvislosti uvádzajú:

„Okresný súd Trenčín aj napriek výslovnému zneniu § 131 odsek 2 písmeno a) ZKR odôvodnil konverziu reštrukturalizácie na konkurz údajným neplnením všeobecných povinností, ktoré Správcovi ukladá Zákon o správcoch (teda iný zákon ako ZKR), a ktorý upravuje všeobecné administratívne povinnosti Správcu pri vedení svojej kancelárie vo vzťahu ku všetkým konkurzom a reštrukturalizáciám, v ktorých správca vykonáva funkciu správcu. Súd sa tak dopustil neprípustnej svojvôle pri aplikácii § 131 odsek 2 písmeno a), keď svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz oprel o porušenie povinností podľa Zákona o správcoch a nie o porušenie povinností podľa ZKR, ako to ZKR výslovne vyžaduje.

Súd tak Napadnutým uznesením poprel účel a význam § 131 odsek 2 písmeno c) ZKR, ktorého účelom je postihnutie nečinnosti Správcu len v konkrétnej reštrukturalizácii z dôvodu neplnenia konkrétnych povinností ustanovených priamo ZKR iba vo vzťahu k tejto konkrétnej reštrukturalizácii (napr. zvolávanie schôdzi veriteľov, predkladanie zoznamov súdu, dohľad nad dlžníkom a sledovanie jeho obchodnej a finančnej situácie, kontrola a schvaľovanie dlžníkových úkonov a pod.).“

Sťažovatelia ďalej v sťažnosti argumentujú tým, že napadnuté uznesenie zásadným spôsobom mení právny status sťažovateľky v 1. rade, pričom tento nový stav znamená pre ňu ako úpadcu nezvratný následok v podobe faktického ukončenia jej existencie a podnikateľskej činnosti, a teda má likvidačný charakter. V súvislosti s týmto tvrdením uvádzajú:

„Reálna hrozba pre jeho ďalšiu existenciu a podnikateľskú činnosť vyplýva z toho, že primárnym účelom konkurzu nie je ozdravenie dlžníka a pokračovanie jeho podnikateľskej činnosti ale iba pomerné uspokojenie veriteľov, pričom ďalšia existencia dlžníka ako samostatného subjektu práv je iba podružná a z povahy konkurzu

ako definitívneho riešenia úpadku aj prakticky vylúčená. Táto zásadná a nezvratná zmena znamená aj pre ostatných sťažovateľov ako akcionárov alebo veriteľov ekonomické škody v podobe nižšieho uspokojenia ich pohľadávok v konkurze, než by získali v reštrukturalizácii, rovnako ako aj v strate možnosti ďalšej potenciálnej spolupráce so Sťažovateľom 1 po jeho ozdravení...

Sťažovatelia a ostatní veritelia sú týmto postupom súdu postihnutí spôsobom, ktorý je extrémne neprimeraný vo vzťahu k vytykáanému údajnému porušeniu povinností zo strany Správcu, pretože sa tak výrazne znižuje možnosť uspokojenia ich pohľadávok, narastú tak náklady spojené so správou majetku Sťažovateľa 1 a pre Sťažovateľa 1 ide o jeho samotnú existenciu.

Podľa sťažovateľov uznesením okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 došlo aj k porušeniu čl. 20 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti argumentujú tým, že „... napadnuté uznesenie svojimi likvidačnými následkami znehodnocuje majetok Sťažovateľov 21 a 22 v podobe majetkových účastí v Sťažovateľovi 1 tým, že znižuje ich hodnotu prakticky na nulu... Vo vzťahu k Sťažovateľom 2 až 20 ako veriteľom Sťažovateľa 1 vzniká významná majetková škoda v podobe ukrátenia výnosu z ich pohľadávok v konkurze oproti plánovanému uspokojeniu v reštrukturalizácii.“.

Tým, že namietané uznesenie „porušuje spoločný záujem veriteľov na čo najvyššom možnom uspokojení, ktorý je možné dosiahnuť len v reštrukturalizácii a nie v likvidačnom konkurze“, ako aj tým, že okresný súd „vôbec nezohľadnil princíp primeranosti pri hodnotení porušenia povinností zo strany Správcu vo vzťahu k následkom vyhlásenia konkurzu a k právom predpokladaným záujmom majiteľov dlžníka a jeho veriteľov, ktorí sú účastníkmi reštrukturalizačného konania, na čo najvyššom výnose a uspokojení ich majetkových práv“, sťažovatelia v 1. až 20. rade namietajú aj porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„a) Základné práva spoločnosti S. a. s. v konkurze..., spoločnosti U. spol. s r. o..., p. M. K., s bydliskom..., T..., spoločnosti S., s. r. o..., spoločnosti F. spol. s r. o..., spoločnosti P. s. r. o..., spoločnosti T., s. r. o..., spoločnosti I., s. r. o..., spoločnosti D. a. s..., spoločnosti A., s. r. o..., spoločnosti K., s. r. o..., spoločnosti Z. s. r. o..., spoločnosti S. a. s..., spoločnosti S., spol. s r. o..., spoločnosti T., s. r. o..., Ing. V. Z., s bydliskom..., T..., spoločnosti B. s. r. o..., spoločnosti E., s. r. o..., spoločnosti K., s. r. o..., a spoločnosti A. a. s..., na súdnu ochranu podľa článku 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s ich základným právom na rovnosť účastníkov v konaní podľa článku 47 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky a ich práva vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ich právom na majetok podľa článku 1 odsek 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Okresného súdu Trenčín z 25. septembra 2012, spis. zn. 28 R 3/2012-350, 3112207922.

b) Základné práva spoločnosti F., a. s..., a spoločnosti H..., vlastníť majetok podľa článku 20 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s ich právom na majetok podľa článku 1 odsek 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené uznesením Okresného súdu Trenčín z 25. septembra 2012, spis. zn. 28 R 3/2012-350,3112207922.

c) Uznesenie Okresného súdu Trenčín z 25. septembra 2012, spis. zn. 28 R 3/2012-350, 3112207922 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

d) Každému zo Sťažovateľov sa priznáva v súlade s ustanoveniami § 36 odsek 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov a § 11 odsek 2 v spojení s § 13 odsek 2 a § 16 odsek 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov v znení neskorších predpisov náhrada trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, ústavná sťažnosť) vo výške 215,68 EUR, t. j. spoločne 4.744,96 EUR (215,68 x 22). Okresný súd Trenčín, so sídlom Piaristická 27, 911 80 Trenčín, je povinný zaplatiť uvedenú náhradu trov právneho zastúpenia do dvoch mesiacov od právoplatnosti

tohto nálezu k rukám právneho zástupcu Sťažovateľov na účet vedený v Z., pobočka zahraničnej banky, číslo účtu...“

Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovatelia tiež navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. IV. ÚS 8/2013 z 10. januára 2013 ju prijal na ďalšie konanie. Zároveň odložil vykonateľnosť uznesenia okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd preto využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom vyžiadaného súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedička okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti zo 7. februára 2013 (Spr 134/2013, doručenom ústavnému súdu 12. februára 2013) okrem iného uviedla:

«Sťažovatelia uvádzajú, že správca v súlade s ustanovením § 36 ods. 1 vyhlášky ministerstva spravodlivosti číslo 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov... podal na okresný súd zoznam pohľadávok v rozsahu požadovanom zákonom a vykonávacími predpismi v elektronickej podobe vo formáte .xls, ktorý je jedným z predpísaných formátov, a na uzavretom nosiči elektronických dát. Tvrdili, že uvedený zoznam bol podľa nich jednoznačne kompletný a obsahoval všetky zákonom vyžadované informácie a údaje, vrátane zoznamu zabezpečených veriteľov

s ich prihlásenými pohľadávkami, vrátane popisu ich zabezpečenia. Poukázali na to, že k pochybeniu v tejto súvislosti došlo podľa nich iba v dôsledku „technickej nespôsobilosti“ zamestnancov súdu.

Tvrdenie sťažovateľov nie je pravdivé, je účelové, zavádzajúce, a to z viacerých dôvodov.

Predovšetkým je potrebné odmietnuť ich invektívy na adresu zamestnancov súdu. Administratívne pracovníčky prijímajúce podania (v akékoľvek podobe, teda aj v elektronickej) pracujú s počítačmi od roku 2002, keď sa zaviedol elektronický súdny manažment. Sú školené na prijímanie a spracovanie elektronických podaní. Bežne s takýmito podaniami pracujú, denne ich prijímajú vo veľkom množstve (vrátane formátu .xls). Na ich prácu doposiaľ nebola žiadna sťažnosť.

Tomu, že nebolo podanie reštrukturalizačného správca doručené tak, ako to tvrdia sťažovatelia, nasvedčujú tieto skutočnosti:

Sťažovatelia poukazujú na to, že správca Mgr. B. podal na súde zoznam pohľadávok v elektronickej podobe a na uzavretom nosiči elektronických dát. Takýmto nosičom však môže byť iba CD nosič alebo DVD nosič. Žiaden takýto nosič správca na súd nedoručil! Jeho tvrdenie vyvracia skutočnosť, že podanie došlo na súd dňa 03. 07. 2012 o 23:48 hod. Okrem toho, že to bolo v posledný deň lehoty na podanie, je z uvedenej hodiny doručenia zrejmé, že v uvedenom čase podateľňa súdu nie je otvorená a nikto nemohol takýto nosič z uvedeného dôvodu na súd doručiť! Tomu, že podanie nebolo súdu doručené v dvoch prílohách „excelovskej tabuľky“ (ako to sťažovatelia tvrdia), nasvedčuje i to, že zo sprievodného e-mailu (nachádza sa vo vytlačenej podobe na č. l. 134) vyplýva, že správca „posiela zoznam pohľadávok v prílohe“ (teda nie v prílohách). Tvrdenie, že podateľňa nevie otvoriť a „rozkliknúť“ elektronickú podobu formátu .xls je účelové a zavádzajúce, pretože podateľňa je práve na takéto podania školená.

Okrem toho v zmysle ustanovenia § 36 ods. 1 citovanej vyhlášky... č. 665/2005 Z. z... „zoznam pohľadávok má písomnú alebo elektronickú podobu. Ak sa zoznam pohľadávok vedie v elektronickej podobe, stačí ho predložiť súdu v súlade so štandardmi informačných systémov verejnej správy podľa osobitného predpisu 1) na štandardnom nosiči údajov, v ktorom nemožno prepisovať zápisy, spolu so sprievodným listom. V sprievodnom liste správca uvedie najmä dátum vyhotovenia zoznamu pohľadávok“.

Aj z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľov, že správca podal zoznam pohľadávok v súlade s § 36 ods. 1 citovanej vyhlášky, pretože zoznam pohľadávok bol súdu zaslaný elektronicky, iba tzv. mailom bez akéhokoľvek nosiča!

Napriek tomu, že trvám na tom, že súd postupoval v danej veci pri preberaní elektronickej pošty správne, je z ďalšieho zrejmé, že bez ohľadu na to čo a ako bolo správcom doručené dňa 03. 07. 2012 o 23.48 hod., došlo k porušeniu jeho povinností pri zostavovaní zoznamu pohľadávok aj z týchto dôvodov:

Z úradného záznamu zo dňa 04. 07. 2012 (č. l. 149 spisu) vyplýva, že vyšší súdny úradník sa za účelom odstránenia väd predloženého zoznamu pohľadávok ihneď v ranných hodinách po doručení nočného podania snažil so správcom spojiť telefonicky, pričom správca bol v úradných hodinách na ním používaných tel. číslach... a... nedostupný.

Dňa 06. 07. 2012 osobne v listinnej podobe (nie elektronicou formou) doručil ustanovený reštrukturalizačný správca ďalší zoznam pohľadávok (č. l. 151 spisu) rozdelený na dve časti, a to ako zabezpečené a nezabezpečené pohľadávky, každú zvlášť. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť zákonná sudkyňa pri výkone dohľadu nad činnosťou správcu v zmysle ustanovenia § 131 ods. 1 ZKR upozornila správcu na porušovanie povinnosti správcu v súvislosti s vedením zoznamu pohľadávok. Dospela totiž k záveru, že správcom predložený zoznam pohľadávok (v poradí druhý, ktorým bolo podanie zo dňa 03. 07. 2012 nahradené) neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 25a vyhlášky... č. 665/2005 Z. z...

Z predloženého zoznamu pohľadávok (zo dňa 06. 07. 2012 – č. l. 151) vyplýva, že tento neobsahoval uznané a zistené (obsahoval len prihlásené) poradie uspokojovania prihlásenej pohľadávky zo všeobecnej podstaty s uvedením dňa jeho zistenia a deň zistenia právneho dôvodu pohľadávky (obsahuje len prihlásený dôvod vzniku pohľadávky). Správcom predložený zoznam pohľadávok nemal teda náležitosti podľa § 25a ods. 1 písm. e), f), g), h), i), j), k), l), m) vyhl. č. 665/2005 Z. z. Súčasne v zmysle ustanovenia § 25a ods. 3 vyhl. č. 665/2005 Z. z. neobsahoval označenie dlžníka a dátum vyhotovenia.

Právne teda treba mať za to, že správcom predložený zoznam pohľadávok nebol zostavený v súlade s ustanoveniami zák. č. 7/2005 Z. z. a vyhl. č. 665/2005 Z. z., čím správca porušil povinnosť ustanovenú zákonom. Na základe uvedeného bol správca vyzvaný na predloženie zoznamu pohľadávok v zákonom stanovenej forme v lehote 3 dní.

Až na základe tejto výzvy súdu zo dňa 11. 07. 2012 (č. l. 186 spisu) správca dňa 19. 07. 2012 osobne v listinnej podobe doručil súdu zoznam pohľadávok v zákonom stanovenej forme.

Súd v rámci výkonu dohľadu nad činnosťou správcu v zmysle ustanovenia § 131 ods. 1 ZKR je povinný zabezpečiť, aby správca do súdneho spisu predložil zoznam pohľadávok v zákonom stanovenej forme a zákonom ustanovenými náležitosťami tak, aby oprávnené osoby mohli po nahliadnutí do súdneho spisu oboznamovať sa s údajmi, ktoré má takýto zoznam v zmysle zákona obsahovať.

K argumentácii súdu v napadnutom uznesení, že „správca nekomunikuje nielen s účastníkmi konania, ale ani s dozorujúcim súdom“ a námietkam sťažovateľov v tomto smere, poukazujem na tieto skutočnosti:

Dňa 22. 08. 2012 bola na súd doručená sťažnosť M. K. (jedného z veriteľov) na reštrukturalizačného správcu Mgr. M. B. Jej obsahom bolo upozornenie na to, že uvedený správca si neplní svoje zákonné povinnosti.

Každá sťažnosť (pokiaľ nie je adresovaná ku konkrétnej spisovej značke – ako tá od M. K.) sa zapisuje do registra Spr. a predkladá sa predsedovi súdu. Bola teda zaevidovaná pod sp. zn. Spr 2390/2012 a následne dňa 24. 08. 2012 (z dôvodu, že predsedníčka súdu nie je kompetentná rozhodovať v tejto veci), založená do spisu sp. zn. 28 R/3/2012 (č. l. 335 - 339).

Na pokyn zákonnej sudkyne (úprava na č. l. 347) zo dňa 30. 08. 2012 bola sťažnosť M. K. odoslaná správcovi Mgr. B. na vyjadrenie v lehote 10 dní. Správca výzvu prevzal 11. 09. 2012. Posledným dňom lehoty na vyjadrenie sa k danej sťažnosti bol pre správcu dátum 21. 09. 2012. Vyjadrenie správcu ku sťažnosti M. K. bolo však súdu doručené až dňa 25. 09. 2012 (č. l. 354), pričom na pošte bolo podané dňa 21. 09. 2012.

Podľa ustanovenia § 203a ods. 3 ZKR lehota je zachovaná, ak je podanie doručené najneskôr posledný deň lehoty tomu, komu je podanie určené; to neplatí, ak ide o lehotu na podanie odvolania. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že lehota na vyjadrenie sa správcu ku sťažnosti je lehotou hmotnoprávnou, teda na jej zachovanie nepostačuje odoslať vyjadrenie na doručenie, ale vyjadrenie musí byť v tejto lehote súdu doručené. O predĺženie lehoty správca nepožiadala.

Zákonná sudkyňa vo veci rozhodla dňa 25. 09. 2012.

Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že M. K. zobral sťažnosť podaním z 20. septembra 2012 v celom rozsahu späť. Týmto podľa sťažovateľov M. K. potvrdil tvrdenia, ktoré sú obsiahnuté správcom vo vyjadrení k sťažnosti, že zo strany veriteľa M. K. išlo iba o nedorozumenie, ktoré bolo následne vyriešené komunikáciou medzi správcom a M. K. v priebehu augusta a septembra 2012.

Je pravdou, že M. K. doručil súdu dňa 25. 09. 2012 späťvzatie svojej sťažnosti. Toto však opätovne neadresoval do spisu ku konkrétnej spisovej značke konania. Preto bolo znovu doručené k rukám predsedu súdu a zaevidované pod príslušnú Spr 2390/2012.

Z uvedeného nepochybne vyplýva, že zákonná sudkyňa v čase rozhodovania vo veci sp. zn. 28 R/3/2012 späťvzatie sťažnosti M. K. k dispozícii nemala. Späťvzatie sťažnosti M. K. bolo predsedníčkou súdu založené do spisu sp. zn. 28 R/3/2012 dňa 01. 10. 2012 (č. l. 359, 360). Tieto skutočnosti sú zrejmé aj z Spr spisu č. 2390/2012.

Expedovanie rozhodnutia zabezpečovala asistentka senátu. Po rozdelení pošty v podateľni, bolo do spisu založené vyjadrenie správcu, riadne zažurnalizované na č. l. 354. Aj z uvedeného nepochybne vyplýva, že zákonná sudkyňa v čase prijatia rozhodnutia o vyjadrení správcu vedomosť nemala.

Nie je právne relevantné, či v čase odosielanie rozhodnutia, ktoré už bolo prijaté, by sa v spise nachádzali podania správcu a M. K., lebo podstatné je, či súd disponoval týmito listinami v čase prijatia rozhodnutia, ktoré neskôr (po doručení týchto listín do spisu) nemohol meniť.

Do pozornosti je potrebné dať i to, že zo späťvzatia sťažnosti M. K. (č. l. 360) nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktorými by odvolal svoje tvrdenia. Späťvzatie obsahuje jedinou vetu „podpísaný M. K. týmto beriem sťažnosť podanú dňa 22. 08. 2012 na správcu JUDr. M. B. späť v celom rozsahu“. K okolnostiam obsiahnutým v sťažnosti sa sťažovateľ M. K. žiadnym spôsobom nevyjadril. Súd teda nemal dôvod pochybovať o jeho tvrdeniach podporených listinnými dôkazmi, okrem iného aj notárskou zápisnicou (č. l. 336 – 339), nakoľko tieto nikto nerozporoval. To, že došlo k späťvzatiu sťažnosti vzhľadom na uvedené skutočnosti neznamena, že okolnosti v tejto sťažnosti uvedené sa nestali, alebo nie sú pravdivé, najmä ak nikto nepreukazoval opak. Správca na výzvu súdu nereagoval včas.

K tvrdeniu sťažovateľov, že súd nie je oprávnený zovšeobecniť jediný prípad osvedčený notárom na celú činnosť správcu a z toho usúdiť, že aj ostatné údajné porušenia

povinnosti správca sú pravdivé a udiali za tak, ako to tvrdil tento jediný veriteľ je potrebné uviesť, že súd o konverzii reštrukturalizácie na konkurz rozhodoval v súlade s ustanovením § 131 ods. 2 písm. a) ZKR. Podľa tohto ustanovenia súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom. Správca porušil svoje povinnosti pri vyhotovovaní zoznamu pohľadávok opakovane a závažne, a aj tým porušil právo M. K. podľa § 8 ods. 4 zák. č. 8/2005 Z. z. o správcoch... nahliadať do spisu, keď kancelária správca v dňoch 31. 07. 2012, 01. 08. 2012, 02. 08. 2012, 03. 08. 2012, 07. 08. 2012, 08. 08. 2012, 10. 08. 2012, 13. 08. 2012 nebola v úradných hodinách otvorená, pričom požadované listiny správca M. K. nezaslal ani na základe písomnej mailovej a listinnej žiadosti.

Súd preto pri vydávaní uznesenia, ktorým rozhodoval o konverzii reštrukturalizácie na konkurz, konal zákonne, teda v súlade s ustanovením § 131 ods. 2 písm. a) ZKR.

Súčasne dávam do pozornosti, že správca uznesenie tunajšieho súdu č. k. 28 R/3/2012-119 zo dňa 10. 04. 2012 (rozhodnutie súdu o začatí reštrukturalizačného konania) neprevzal ani v úložnej lehote, čo pri riadnom fungovaní kancelárie správca nie možné, rovnako pri riadnom fungovaní kancelárie správca nie možné, aby sa so správcom, resp. jeho kanceláriou nedalo spojiť telefonicky tak, ako to bolo dňa 04. 07. 2012 (č. l. 149 spisu) kedy bol správca, resp. ním poverený pracovník v úradných hodinách na tel. číslach... a... nedostupný.

K činnosti správca počas reštrukturalizácie je potrebné dodať, že zo štvrtej správy konkurznej správkyne vyplýva, že reštrukturalizačný správca nepostupoval v súlade s ustanovením § 130 ZKR, keď podľa jej názoru neudelil súhlas s právnymi úkonmi, ktoré tomuto súhlasu podliehali.

Zo spisu tunajšieho súdu v danej veci vyplýva, že ustanovená konkurzná správkyňa v štvrtej správe uviedla, že veritelia – sťažovatelia Ing. V. Z. a obchodná spoločnosť I. s. r. o. v rozhovore so správkyňou nemali vedomosť o podaní ústavnej sťažnosti v ich mene, nakoľko splnomocnenie na svoje zastupovanie v konkurznej veci dávali splnomocnencovi za účelom zastupovania ich záujmov v konkurze. Ing. Z. uviedla, že sa necíti byť poškodená na svojich ústavných právach.

V sťažnosti sťažovatelia uvádzajú, že sťažovatelia obchodná spoločnosť F., a. s. (21) a H. (22), sú akcionármi spoločnosti S., a. s., pričom zo strany 5. reštrukturalizačného posudku (č. l. 9 spisu) vyplýva, že 100 % -ným akcionárom spoločnosti S., a. s. je spoločnosť B. s. r. o. Došlo po vypracovaní reštrukturalizačného posudku ku zmene?

V prebiehajúcom konkurze je rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o odložení vykonateľnosti uznesenia tunajšieho súdu č. k. 28 R/3/2012-350 zo dňa 25. 09. 2012 podľa ustanovenia § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde (podľa § 197 ods. 4 ZKR odklad vykonateľnosti v konaní podľa ZKR prípustný nie je), vážnym právnym problémom z dôvodu povahy tohto konania a obsahu konkrétneho uznesenia okresného súdu. Rozhodnutie predstavuje právnu neistotu v prebiehajúcom konaní, keď nie sú jednoznačne jasné práva a povinnosti účastníkov ako aj správcov – (reštrukturalizačného i konkurzného) v tomto štádiu konania.

Len skoré rozhodnutie vo veci samej, môže zabrániť ujme iných osôb ako sťažovateľov, pri prípadných nezvratných úkonoch, ktoré môžu byť vykonané vo fáze návratu ku reštrukturalizácii, ktorá v dôsledku odkladu vykonateľnosti nastala.»

Právny zástupca sťažovateľov vo vyjadrení z 22. februára 2013 doručenom ústavnému súdu 25. februára 2013 k stanovisku okresného súdu zo 7. februára 2013 okrem iného uviedol:

«2.1 V prvom rade je potrebné sa vyjadriť k tvrdeniu Okresného súdu Trenčín, ktorým odmieta údajné invektívy na adresu zamestnancov súdu. Úmyslom sťažovateľov nebolo v žiadnom prípade uraziť alebo urážať akúkoľvek osobu alebo zamestnanca Okresného súdu Trenčín, ale poukázať na skutočnosť, že Okresný súd Trenčín evidentne nezabezpečil kompletne otvorenie podaného dokumentu tak, ako bol podaný. Fakt, že zamestnanci súdu prešli školeniami pre tento prípad, nie je argumentom, ktorý po potvrdil alebo akokoľvek potvrdzoval to, že zamestnanci súdu podaný dokument naozaj správne otvorili.

Argumentácia o absolvovaných školeniach je vo vzťahu k tejto konkrétnej udalosti nelogická. Absolvované školenia nie sú v príčinnej súvislosti s touto konkrétnou udalosťou, potvrdzujú iba to, že zamestnanci súdu by nemali mať s podaniami v elektronickej forme problém. Práve naopak zo spisu ako aj konania súdu vyplýva, že dané podanie jednoducho

nebolo na súde správne a riadne spracované, a to práve aj napriek absolvovaným školeniam daných zamestnancov.

Okresný súd Trenčín na strane 5 odsek 2 vyjadrenia výslovne uvádza, že reštrukturalizačný správca po výzve súdu doručil v súdom stanovenej lehote zoznam pohľadávok podľa súdu v zákonom stanovenej forme. Bez ohľadu na nesúhlas s názorom Okresného súdu Trenčín ohľadne nesprávne podaného zoznamu pohľadávok zo strany správcu je z podania Okresného súdu Trenčín zrejmé, že reštrukturalizačný správca svoju povinnosť podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii... riadne (a v podstate opakovane) splnil. Aj vzhľadom na túto skutočnosť je nutné posudzovať túto povinnosť správcu z jeho strany za riadne splnenú.

2.2 Vo vzťahu k tvrdeniu súdu, že reštrukturalizačný správca nekomunikuje nielen s účastníkmi konania, ale ani s dozorujúcim súdom uvádzame, že uvedené skutočnosti sa nezakladajú na pravde. Sťažnosť M. K., ktorý je jedným zo sťažovateľov, vychádzala z nedorozumenia a reštrukturalizačný správca s M. K. riadne komunikoval a poskytol mu všetky požadované informácie. Túto skutočnosť potvrdzuje aj fakt, že M. K. sa pripojil k prejednávanej ústavnej sťažnosti ako jeden zo sťažovateľov, čím fakticky potvrdil to, že nepovažuje postup správcu za protiprávny.

2.3 Okresný súd Trenčín sa vo svojom vyjadrení ďalej odvoláva na § 203a odsek 3 ZKR. Z vyjadrenia Okresného súdu Trenčín vyplýva, že toto ustanovenie je podľa jeho názoru nutné aplikovať na akékoľvek lehoty, ktoré sa v priebehu reštrukturalizácie vyskytnú.

S týmto názorom nie je možné súhlasiť. Ustanovenie § 203a ZKR sa týka výlučne lehôt, ktoré výslovne upravuje ZKR, t. j. zákonných lehôt (napr. lehoty na podávanie prihlášok, popieranie pohľadávok, podávanie incidenčných žalôb, predkladanie zoznamov pohľadávok, zoznamov majetku, zvolávanie schôdzí veriteľov, predkladanie návrhu reštrukturalizačného plánu a pod.). Túto skutočnosť potvrdzuje aj odborný komentár k ZKR na strane 1100, ktorý hovorí, že „Ustanovenie odseku 3 odstraňuje pochybnosti pri posudzovaní jednotlivých lehôt, ktoré sú stanovené pre správcu, účastníkov konania, ale aj tretie osoby, ak je im uložená povinnosť. (Milan Ďurica. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. Komentár. C. H. BECK. 2012)

Lehota, ktorú súd určil reštrukturalizačnému správcovi na vyjadrenie sa k sťažnosti M. K., nie je lehotou upravenou v ZKR, ale ide o sudcovskú lehotu podľa § 55 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov..., ktorú nie je možné zamieňať s fixnými zákonom stanovenými lehotami, keďže jej dĺžka je v plnom rozsahu v dispozícii sudcu.

Upozorňujeme na skutočnosť, že riešenie sťažností na správcu nie je súčasťou reštrukturalizačného konania, a preto nie je možné na tento prípad aplikovať ustanovenia o počítaní lehôt podľa ZKR. Samotný ZKR ani nepozná inštitút sťažnosti na správcu. Dokonca vyjadrujeme pochybnosť o tom, či je reštrukturalizačný súd vôbec kompetentný takéto sťažnosti riešiť, pričom podľa nášho názoru bol povinný ju postúpiť Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré touto právomocou disponuje podľa § 26 až 37 zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch...

Aj vzhľadom na dispozitívnosť tejto lehoty, neexistenciu jej úpravy v ZKR, možnosť jej predlžovania a ako aj na neexistenciu kompetencie reštrukturalizačného súdu riešiť sťažnosti na správcu, ju nie je možné považovať za hmotnoprávnu lehotu v zmysle § 203a odsek 3 ZKR. To znamená, že podaním vyjadrenia v posledný deň lehoty na poštovú prepravu, bola daná sudcovská lehota určená podľa § 55 OSP na vyjadrenie k sťažnosti M. K. zo strany reštrukturalizačného správcu zachovaná.

Súdom vytykané porušenia povinností zo strany správcu sa iba sčasti týkali reštrukturalizačného konania vedeného vo veci Sťažovateľa 1 (údajné nedoručenie zoznamu pohľadávok v zákonnej podobe a forme), pričom ostatné sa týkali výkonu jeho všeobecnej správcovskej činnosti (údajná neprítomnosť v kancelárii a nereagovanie na telefonáty). Pri porovnaní povahy a reálnych následkov vytykaných porušení zo strany správcu a následkov konverzie reštrukturalizácie na konkurz pre dlžníka a veriteľov (Sťažovateľov), zvolil súd neprímerane tvrdý postup, ktorý negatívne postihuje predovšetkým účastníkov reštrukturalizačného konania, ktorí tak platia za údajné pochybenia správcu nielen v rámci daného konkrétneho reštrukturalizačného konania ale aj pri výkone jeho správcovskej činnosti ako takej. Súd v tejto veci postupoval čisto formalisticky a vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť vytykaných porušení vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie spôsobí (definitívny zánik Sťažovateľa 1, nižšia miera uspokojenia veriteľov, znehodnotenie majetku akcionárov).

2.4 Okresný súd Trenčín viackrát vo svojom vyjadrení uvádza, že sťažnosť M. K. aj jej späťvzatie boli na súde nesprávne postupované predsedníčke súdu, čo spôsobilo, že sa do reštrukturalizačného spisu dostali oneskorene. K tejto skutočnosti musíme skonštatovať, že zo sťažnosti M. K. aj jej späťvzatia bolo nepochybne zrejmé, ktorej veci sa týkajú a podateľňa súdu nemala mať akýkoľvek problém tieto dve podania zaregistrovať k správnej spisovej značke. Nakoniec súdy sú povinné posudzovať podania najmä podľa ich obsahu a nie podľa toho, či na nich na exponovanom mieste nie je niekde uvedená spisová značka. Nedostatky pri posudzovaní podaní nemôžu byť v žiadnom prípade na ťarchu účastníkov konania, a to najmä v prípade, ak ich priamym následkom je súdne rozhodnutie, ktoré finálne rieši a upravuje hmotnoprávne vzťahy účastníkov konania s výrazným negatívnym dopadom na ich majetkové práva a samotnú existenciu (v prípade Sťažovateľa 1).

Z vyjadrenia Okresného súdu Trenčín v súvislosti s M. K. nadobúdame dojem, že Okresný súd Trenčín sa za akýchkoľvek okolností snaží obhajovať svoj postup a to bez ohľadu na to, že tým jednoznačne poškodzuje ústavné práva účastníkov konania na súdnu ochranu. Úlohou súdu by mala byť práve ochrana práv účastníkov konania a nie účelová obhajoba vlastných administratívnych zlyhaní.

2.5 Okresný súd Trenčín sa vo svojom vyjadrení ďalej odvoláva na notársku zápisnicu, ktorá by mala potvrdzovať tvrdenia uvedené v sťažnosti M. K., a o ktorej súd nemal dôvody pochybovať.

Notárska zápisnica sama o sebe nie je relevantným dôkazom. Súd ju mal hodnotiť ako listinný dôkaz a sám sa presvedčiť o pravdivosti jej obsahu (napr. výsluchom dotknutého M. K., notára ako svedka a samotného reštrukturalizačného správcu). Vyvrátiteľná domnienka o správnosti obsahu notárskej zápisnice sa týka len notárskych zápisníc, ktoré uvádza zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov..., t. j. notárskych zápisníc o právnych úkonoch (§ 46 NP) alebo notárskych zápisníc o skutočnostiach, ktoré by mohli byť podkladom pre uplatnenie práv, alebo ktorými by mohli byť spôsobené právne následky (§ 56 NP).

Notárska zápisnica, o ktorú Okresný súd Trenčín opiera svoje rozhodnutie, takouto verejnou listinou nie je a notár je v tomto prípade len svedkom, ktorý o skutočnosti, ktorej sa údajne zúčastnil, spísal dokument vo forme notárskej zápisnice. Súd v napadnutom

rozhodnutí vôbec neopísal svoje vnútorne úvahy, ktoré ho viedli k záveru, že notárska zápisnica je sama o sebe hodnoverným a nesporným dôkazom o tom, že k nejakej skutočnosti došlo. Nemať pochybnosti o obsahu notárskej zápisnice, ak nejde o notársku zápisnicu o právnom úkone, len preto, že ide o dokument s názvom notárska zápisnica, je nedostačujúce.

2.6 Okresný súd Trenčín v časti II odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že jedným z dôvodov, pre ktoré zastavil reštrukturalizáciu a vyhlásil konkurz podľa § 131 odsek 2 písmeno a) ZKR je aj porušenie povinností podľa Zákona o správcoch. Túto skutočnosť potvrdil aj vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti na strane 7 v poslednom odseku.

V tejto súvislosti opakovane poukazujeme na to, že § 131 odsek 2 písmeno a) ZKR hovorí, že súd zastaví reštrukturalizáciu, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak správca opakovane alebo závažné porušil svoje povinnosti ustanovené týmto zákonom. Okresný súd Trenčín aj napriek výslovnému zneniu § 131 odsek 2 písmeno a) ZKR odôvodnil konverziu reštrukturalizácie na konkurz údajným neplnením všeobecných povinností, ktoré Správcovi ukladá Zákon o správcoch (teda iný zákon ako ZKR), a ktorý upravuje všeobecné administratívne povinnosti Správcu pri vedení svojej kancelárie vo vzťahu ku všetkým konkurzom a reštrukturalizáciám, v ktorých správca vykonáva funkciu správcu. Súd sa tak dopustil neprípustnej svojvôle pri aplikácii § 131 odsek 2 písmeno a), keď svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz oprel o porušenie povinností podľa Zákona o správcoch a nie o porušenie povinností podľa ZKR, ako to ZKR výslovne vyžaduje.

2.7 Okresný súd Trenčín ďalej uvádza, že reštrukturalizačný správca neudelil dlžníkovi súhlas k niektorým jeho právnym úkonom. V tejto súvislosti je nevyhnutné odlišovať postavenie reštrukturalizačného správcu, ktorého hlavnou úlohou je pripraviť reštrukturalizačný plán a vykonávať všeobecný dohľad nad činnosťou dlžníka, od postavenia konkurzného správcu, ktorý v mene úpadcu koná. Poukazujeme na to, že udeľovanie súhlasu s úkonmi dlžníka nie je povinnosťou reštrukturalizačného správcu ale jeho právomocou, ktorej výkon je v plnom rozsahu závislý od informácií, ktoré správcovi poskytne dlžník. ZKR dokonca ráta s tým, že dlžník môže urobiť úkony bez súhlasu správcu, pričom výslovne v § 114 odsek 2 hovorí, že takéto úkony sú platné.

2.8 *Vyjadrenia Okresného súdu Trenčín ohľadne sťažovateľov Ing. V. Z. a spoločnosti I., s. r. o., ktorí sa vraj mali vyjadriť o tom, že si nie sú vedomí toho, že v ich mene bola podaná ústavná sťažnosť, sú výslovnou nepravdou.*

Obaja uvedení sťažovatelia boli v plnom rozsahu oboznámení so skutočnosťou, že v danej veci bude podávaná ústavná sťažnosť a stotožnili sa s dôvodmi, pre ktoré je konverzia pre nich neprijateľná. Obaja podpísali splnomocnenia, v ktorých bolo výslovne uvedené, že ide o zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v tejto veci.

Zároveň po konzultácii s Ing. V. Z. sme sa dozvedeli, že správkyňa konkurznej podstaty J. A. na stretnutí na ňu vyvíjala neprimeraný a neprofesionálny nátlak (vyslovene kričala, že aké jej práva boli porušené) a sťažovateľka samozrejme ako laik, ktorý odôvodnene neočakával takéto bezohľadné správanie zo strany úradných osôb, zostala úplne bez slov a nebola schopná sa brániť. Túto skutočnosť považujeme za osobné zlyhanie na strane správkyne a dozorujúceho súdu, pretože dopustili svojim správaním vznik neprimeraného nátlaku na účastníka konania, čo samo o sebe poškodzuje ich ústavné právo na súdnu ochranu. Tieto skutočnosti potvrdzujeme aj písomným vyjadrením zo strany Ing. V. Z., ktoré pre odstránenie akýchkoľvek pochybností o tom, že je jeho autorom, podpísala pred notárom.

Vzhľadom na to, že konateľ spoločnosti I., s. r. o. sa momentálne nachádza na dovolenke v zahraničí, nebolo možné zabezpečiť jeho písomné vyjadrenie. Po jeho návrate ho súdu doložíme. Z konzultácie ale vyplynulo, že aj v jeho prípade sa tvrdenie Okresného súdu Trenčín nezakladá na pravde.

2.9 *Vo vzťahu k zmene akcionárskej štruktúry spoločnosti S., a. s. v reštrukturalizácii uvádzame, že zmena majiteľov akcií nemá akýkoľvek vplyv na prebiehajúcu reštrukturalizáciu. Akcionármi spoločnosti S., a. s. sú v súčasnosti spoločnosti F., a. s. a H. ako to vyplýva z predloženého zoznamu akcionárov. Otázku Okresného súdu Trenčín položenú v tejto veci na strane 8 v poslednom odseku jeho vyjadrenia preto považujeme za bezpredmetnú.*

2.10 *Okresný súd Trenčín na poslednej strane svojho vyjadrenia uvádza, že v konkurznom konaní nie je možný odklad vykonateľnosti s poukazom na § 197 odsek 4 ZKR. V tejto súvislosti poukazujeme na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky a konanie pred ním sa spravuje výslovne len zákonom č. 38/1993 Z. z... a subsidiárne OSP,*

nie ZKR. Účelom konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky je ochrana ústavných práv, ktorá nemôže byť obmedzovaná aplikáciou iného právneho predpisu upravujúceho princípy úplne iného konania. Ústavný súd Slovenskej republiky teda nie je pri odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia viazaný zákazom odkladu vykonateľnosti podľa uvedeného ustanovenia § 197 odsek 4 ZKR.

2.11 Okresný súd Trenčín vo svojom vyjadrení ďalej uvádza, že rozhodnutie o dočasnom opatrení predstavuje v prebiehajúcim konaní právnu neistotu, pretože nie sú jednoznačne jasné práva a povinnosti účastníkov ako aj správcov. V tomto ohľade uvádzame, že ochrana pred údajnou právnou neistotou nemôže mať prednosť pred ochranou ústavných práv účastníkov konania. Reštrukturalizácia a ani konkurz tu nie sú pre proces sám o sebe, ale práve pre ochranu ich účastníkov, a preto sa súdy musia snažiť o spravodlivé konanie a rovnakú súdnu ochranu pre všetkých a nie za každú cenu chrániť svoje postupy bez ohľadu na ich protiprávnosť.

Práve naopak bez dočasného opatrenia súdu by mohla konkurzná správkyňa pristúpiť k nezvratným úkonom (speňažovanie majetku), pričom poukazujeme na to, že v dôsledku jej nespolupráce s vedením úpadcu a neschopnosti komunikácie s obchodnými partnermi už úpadca prišiel o časť svojich obchodných partnerov. Vedenie spoločnosti S., a. s. v reštrukturalizácii môže túto skutočnosť práve vďaka dočasnému opatreniu napraviť a tak získať finančné prostriedky, ktoré by konkurzná správkyňa vzhľadom na svoju doterajšiu činnosť nikdy získať nemohla.

3.1 Okresný súd Trenčín sa vôbec nevyjadril k ústavným nedostatkom napadnutého uznesenia, ktoré boli uvedené v ústavnej sťažnosti, a ktoré ho diskvalifikujú ako ústavne konformné súdne rozhodnutie, ale v podstate iba zopakoval a ďalej rozvinul skutočnosti, ktoré uviedol už v napadnutom rozhodnutí. Vzhľadom na túto skutočnosť nepovažujeme za potrebné odznovu opakovať obsiahlu argumentáciu, ktorá je uvedená už v ústavnej sťažnosti.

3.2 V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami a predloženými listinnými dôkazmi navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ústavnou sťažnosťou podanou v tejto veci.»

Právny zástupca sťažovateľov k svojmu vyjadreniu pripojil aj písomné stanovisko sťažovateľky v 16. rade, z ktorého vyplýva, že „... nepoznám obsah podania, ktoré p. správkyňa doručila okresnému súdu, ale opakovane zdôrazňujem, že som jej nikdy nepovedala, že o podanej sťažnosti neviem, a že splnomocnenie som dávala len na zastupovanie mojich záujmov v konkurze... V plnom rozsahu sa pridriavam ústavnej sťažnosti v znení v akom bola podaná a dúfam, že ústavný súd zabezpečí ochranu mojich záujmov ako aj práv ostatných veriteľov, ktorí boli vyhlásením konkurzu neprijemne prekvapení a zaskočení.“.

II.

Všeobecné východiská pre rozhodovanie ústavného súdu

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia

ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Je teda garantom ústavnosti a súdnym orgánom, ktorý je povinný chrániť dodržiavanie a rešpektovanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Dodržiavanie ústavy orgánmi verejnej moci však nemožno vzťahovať len na strohé rešpektovanie jej jednotlivých článkov. Generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad, čo bezo zvyšku platí aj pri interpretácii právnych noriem v oblasti konkurzu a reštrukturalizácie (porovnaj ĐURICA, M. Konkurzné právo na Slovensku a v Európskej únii. Bratislava: EUROKODEX, 2010, s. 6).

Tento záver o ústavne súladnom výklade aplikovanej právnej normy sa vzťahuje v celom rozsahu aj na právne skutočnosti predpokladané zákonom č. 7/2005 Z. z., ktoré obligatórne spôsobujú zastavenie reštrukturalizačného konania, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, a na výklad, či tieto právne skutočnosti z ústavného hľadiska boli alebo neboli naplnené (nastali alebo nenastali). Výklad týchto predpokladov však nemôže byť taký formalistický, aby sa ním v konečnom dôsledku nielen zmaril účel požadovanej súdnej ochrany, ale aj zabránilo v prístupe k súdnej ochrane z dôvodov, ktoré nemožno v právnom štáte v žiadnom prípade pričítať účastníkovi konania, ktorý sa tejto ochrany domáha.

Ústavnosť konaní pred orgánom verejnej moci predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu predmetného konania. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (m. m. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potenciálnom uplatnení ničím (objektívne) nepodloženej úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú v podmienkach právneho štátu okrem iného garantované zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj okresný súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

III.

Predmetom sťažnosti sťažovateľov v 1. až 20. rade je namietané porušenie ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie vedené proti sťažovateľke v 1. rade a bol vyhlásený konkurz na jej majetok. Sťažovateľky v 21. a v 22. rade namietajú, že označeným uznesením okresného súdu došlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľov v 1. až 20. rade vzal predovšetkým do úvahy, že namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v demokratickej spoločnosti do tej miery favorizované, že pri jeho uplatňovaní neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad, ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca jeho popretie (I. ÚS 2/08).

Z odôvodnenia každého súdneho rozhodnutia musí vyplývať vnútorný súlad medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V posudzovanej veci však podľa názoru ústavného súdu existuje disharmónia medzi skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie vedené proti sťažovateľke v 1. rade a bol vyhlásený konkurz na jej majetok, je z hľadiska uvedenej požiadavky podľa názoru ústavného súdu nedostatočné a nepresvedčivé.

Okresný súd v odôvodnení namietaného uznesenia okrem iného uviedol:

„Uznesením tunajšieho súdu č. k. 28 R/3/2012-122 zo dňa 16. 05. 2012 súd povolil reštrukturalizáciu dlžníka. Do funkcie správcu bola ustanovený Mgr. M. B. so sídlom kancelárie T., značka správcu S1265. Uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku SR dňa 22. 05. 2012 s účinkami zverejnenia ku dňu 23. 05. 2012.

Dňa 22. 08. 2012 bola súdu doručená sťažnosť veriteľa M. K..., na správcu Mgr. M. B. Veriteľ uviedol, že ako účastník reštrukturalizačného konania sa niekoľkokrát pokúšal nahliadnuť do správcovského spisu vedeného Mgr. M. B., a to ešte v dobe pred konaním schôdze veriteľov z dôvodu, že chcel zistiť obsah reštrukturalizačného posudku a zoznamu veriteľov. Veriteľovi sa nepodarilo osobne dostať do kancelárie správcu, pretože táto bola stále zatvorená. Následne veriteľ chcel nahliadnuť do správcovského spisu za účelom zistenia podrobností o prihlásených veriteľoch, pričom opätovne sa nemohol dostať do kancelárie Mgr. M. B. a tým ani do správcovského spisu. Dopytom na vlastníka budovy na... v T., v ktorej má správca vedenú kanceláriu, veriteľ zistil, že správca nemá prenajaté priestory priamo svojou osobou, ale má sídlo v kancelárii, ktorú má od vlastníka budovy prenajatú JUDr. G. R., ktorá v čase podania tejto sťažnosti pracuje v B. a svoju kanceláriu nepoužíva. V tejto kancelárii sa nikto nezdržiava a je trvale uzamknutá. Veriteľ túto skutočnosť zistil opakovane za prítomnosti svedkov (veriteľov dlžníka Ing. V. K., Ing. J. Z. a zamestnancov kancelárie priľahlých ku kancelárii správcu) v dňoch 31. 07. 2012 o 10,45 hod., 01. 08. 2012 o 9,15 hod., 02. 08. 2012 o 09,50 hod., 03. 08. 2012 o 12,45 hod., 07. 08. 2012 o 14,50 hod., 08. 08. 2012 o 09,00 hod., 10. 08. 2012 o 14,10 hod. a 13. 08. 2012 o 14,55 hod. Veriteľ má za to, že ako účastníkovi reštrukturalizačného konania mu bolo zabránené nahliadať do zoznamu veriteľov a zistiť podstatné skutočnosti k popretiu pohľadávok, ktoré sa javia pochybnými, pričom podľa názoru veriteľa sa pochybným javí i celá reštrukturalizácia dlžníka, ktorá bola začatá pre hrozbu úpadku. Veriteľ má na základe dokladov, ktoré získal z príslušného súdneho spisu podozrenie zo spáchania trestného činu podvodného úpadku, tak, aby v rámci reštrukturalizácie dlžník zaplatil svojim veriteľom namiesto 100 % ich pohľadávok iba 10 % hodnoty. Dňa 21. 08. 2012 došlo k opätovnej snahe zastihnúť reštrukturalizačného správcu na adrese jeho registrovaného sídla... T., a to za prítomnosti notára Mgr. P. M. o čom bola spísaná notárska zápisnica NZ 29888/2012. Veriteľ sa domnieva, že uzatvorená správcovská kancelária, neprítomnosť správcu alebo ním poverenej osoby v správcovskej kancelárii,

nemožnosť nahliadať do správcovského spisu a nereagovanie na výzvy veriteľov na predloženie listín zo správcovského spisu je hrubým porušením základných povinností správcu. Preto veriteľ požiadal, aby tunajší súd po prešetrení sťažnosti odvolal Mgr. M. B. z funkcie reštrukturalizačného správcu dlžníka S., a. s... Súčasne so sťažnosťou veriteľ predložil fotokópiu žiadosti o zaslanie podkladov zo dňa 01. 08. 2012 spolu s fotokópiou podacieho lístka zo dňa 01. 08. 2012 a fotokópiou mailovej správy zaslanej na adresu správcu dňa 01. 08. 2012 a fotokópiu notárskej zápisnice N 527/2012, Nz 29888/2012 zo dňa 21. 08. 2012. Podanie veriteľa zo dňa 22. 08. 2012 bolo dňa 30. 08. 2012 zaslané správcovi Mgr. M. B., aby sa k nemu vyjadril v lehote 10 dní, pričom správca predmetné podanie prevzal až dňa 11. 09. 2012. Správca sa v určenej lehote k podaniu nevyjadril.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 8/2005 Z. z. o správcoch... je správca povinný vykonávať správcovskú činnosť čestne, zodpovedne a svedomito; správca je povinný dohliadať aj na čestnosť, zodpovednosť a svedomitosť konania svojich zamestnancov, ako aj osôb, ktoré poveril vykonaním jednotlivých úkonov správcovskej činnosti.

Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 8/2005 Z. z. je správca povinný mať zriadenú kanceláriu. Kanceláriu správca zriaďuje v obvode krajského súdu, v ktorom má záujem vykonávať správcovskú činnosť.

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky... č. 666/2005 Z. z... sa kancelária zriaďuje vo verejne dostupnej budove tak, aby bola otvorená pre verejnosť každý pracovný deň v obvyklých úradných hodinách aspoň šesť hodín denne. Verejne dostupnou budovou sa na účely tejto vyhlášky rozumie budova so vstupom z verejnej komunikácie alebo budova umiestnená v rámci areálu, ktorý má vstup z verejnej komunikácie, ak vstup do budovy alebo areálu neznemožňuje prekážka v úradných hodinách kancelárie. Minimálna výmera podlahovej plochy kancelárie je 20 m². Ak je správcom fyzická osoba, môže mať zriadenú jednu kanceláriu. Ak je správcom právnická osoba, môže mať za podmienok ustanovených zákonom zriadených aj viac kancelárií.

Podľa § 7 ods. 4 zák. č. 8/2005 Z. z. písomnosti určené správcovi sa doručujú na adresu jeho kancelárie; v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddlžení podľa osobitného predpisu sa písomnosti určené správcovi doručujú na adresu jeho kancelárie, ktorá je zriadená v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd. Na ten účel je správca povinný zriadiť v kancelárii verejne

dostupnú podateľňu, ktorá musí byť otvorená v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň. Osobné doručenie písomnosti podateľňa na požiadanie vždy písomne potvrdí.

Podľa § 4 ods. 1 vyhl. č. 666/2005 Z. z. sa ako súčasť kancelárie v priestoroch kancelárie alebo v iných súvisiacich verejne dostupných priestoroch zriaďuje podateľňa tak, aby vstup do kancelárie neznemožňovala prekážka v úradných hodinách kancelárie.

Podľa § 8 ods. 1 zák. č. 8/2005 Z. z. správca je povinný viesť vo veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, správcovský spis...; spis musí byť dostupný v kancelárii, ktorá je zriadená v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd.

Podľa § 8 ods. 4 zák. č. 8/2005 Z. z. právo nahliadať do spisu majú osoby vykonávajúce dohľad podľa tohto zákona, súd, účastníci konania, ich zástupcovia, orgány činné v trestnom konaní a iné subjekty, ak to ustanovuje osobitný predpis. Nahliadanie do spisu je správca povinný zabezpečiť v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň; o tom správca bezodkladne po ustanovení do funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu zverejní oznam v Obchodnom vestníku.

Podľa § 131 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. súd počas reštrukturalizácie dohliada nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov. Súd je oprávnený požadovať od správcu vysvetlenia alebo správy o priebehu reštrukturalizácie, ktoré je správca povinný súdu v určenej lehote poskytnúť.

Podľa § 131 ods. 2 písm. a) zák. č. 7/2005 Z. z. súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom.

Podľa § 131 ods. 3 zák. č. 7/2005 Z. z. v uznesení podľa odseku 2 súd ustanoví správcu postupom podľa § 40 ods. 1. Uznesenie súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku. Zverejnením uznesenia v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania, funkcia veriteľského výboru a funkcia správcu. Uznesenie súd doručí dlžníkovi a správcovi, ktorého v uznesení ustanovil.

Súd pri výkone dohľadu nad činnosťou správcu zistil, že správca opakovane a závažne porušil tieto svoje zákonom ustanovené povinnosti:

I. Správca v zákonnej lehote nepredložil zoznam pohľadávok zostavený v súlade s ustanoveniami zák. č. 7/2005 Z. z. a vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Zoznam pohľadávok predložený v zákonnej lehote okrem iných nedostatkov neobsahoval vôbec zabezpečených veriteľov a ich jednotlivé prihlásené pohľadávky s popisom ich zabezpečenia. Kompletný zoznam pohľadávok vyhotovený v súlade so zákonom správca doručil až dňa 19. 07. 2012 (teda po uplynutí zákonnej lehoty na jeho predloženie, keďže táto uplynula dňa 03. 07. 2012), aj to až na výzvu súdu.

II. Správca sa v dňoch 31. 07. 2012, 01. 08. 2012, 02. 08. 2012, 03. 08. 2012, 07. 08. 2012, 08. 08. 2012, 10. 08. 2012, 13. 08. 2012 a 21. 08. 2012 nezdržiaval v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, čím závažne porušil svoju povinnosť, ktorá mu vyplýva z ust. § 7 a 8 zák. č. 8/2005 Z. z. Uvedené porušenie povinnosti súd zistil z oznámenia veriteľa M. K., o pravdivosti ktorého súd nemal dôvod pochybovať, nakoľko o uzamknutí a nedostupnosti kancelárie správcu v úradných hodinách predložil súdu aj notárske osvedčenie. Súd takisto poukazuje na skutočnosť, že dňa 04. 07. 2012 sa márne pokúšal v úradných hodinách telefonicky spojiť so správcom. Takisto pravdivosti tvrdenia vyššie uvedeného veriteľa nasvedčuje aj to, že písomná zásielka doručovaná správcovi do sídla jeho kancelárie, ktorá bola odoslaná zo súdu dňa 30. 08. 2012, bola správcom prevzatá až dňa 11. 09. 2012, čo znamená, že v uvedených dňoch sa v kancelárii správca nezdržiaval a ani nemá v kancelárii zriadenú verejne dostupnú podateľňu, ktorá musí byť otvorená v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň (§ 7 ods. 4 zák. č. 8/2005 Z. z.).

Porušením týchto povinností správca neumožnil veriteľom riadne vykonať a uplatniť svoje práva, a to najmä právo nahliadať do správcovského spisu a zistiť tak zoznam všetkých prihlásených pohľadávok, rozsah ich zistenia, prípadne popretia ako aj oboznámiť sa s právnym dôvodom vzniku prihlásených pohľadávok a v dôsledku toho podať správcovi podnet na popretie pohľadávok iných veriteľov a podobne.

Záverom súd uvádza, že správca v súdom určenej lehote nereagoval ani na výzvu súdu, ktorou ho tento vyzval na vyjadrenie sa k podanej sťažnosti. Správca teda nekomunikuje nielen s účastníkmi konania, ale ani s dozorujúcim súdom.

Z uvedeného vyplýva, že správca nielen opakovane porušil svoje zákonné povinnosti, ale tieto porušil aj závažným spôsobom, v dôsledku čoho neumožnil účastníkom konania uplatniť ich základné práva v danom konaní.

Vzhľadom na opakované a závažné porušenie povinnosti správcu ustanovené zák. č. 7/2005 Z. z., tunajší súd v súlade s ustanovením § 131 ods. 2 písm. a) zák. č. 7/2005 Z. z. bezodkladne rozhodol o zastavení reštrukturalizačného konania, začatí konkurzného konania a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka...“

Podľa sťažovateľov kľúčové pochybenia okresného súdu spočívajú najmä v tom, že:

a) konštatoval opakované a závažné porušenie povinností správcu pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote (údajné nedoručenie zoznamu pohľadávok v zákonnej podobe a forme);

b) aj napriek výslovnému zneniu § 131 ods. 2 ZKR odôvodnil konverziu reštrukturalizácie na konkurz údajným neplnením všeobecných povinností, ktoré správcovi ukladá zákon č. 8 /2005 Z. z. o správcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“), teda iný zákon ako ZKR, ktorý upravuje všeobecné administratívne povinnosti správcu pri vedení jeho kancelárie vo vzťahu ku všetkým konkurzom a reštrukturalizáciám, v ktorých správca vykonáva funkciu správcu (nezdržoval sa v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, nereagoval na telefonáty a výzvy súdu a veriteľov). Okresný súd sa tak podľa sťažovateľov dopustil neprípustnej svojvôle pri aplikácii § 131 ods. 2 písm. a) ZKR, keď svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz založil na porušení povinností ustanovených zákonom o správcoch, a nie na porušení povinností ustanovených ZKR, ako to ZKR výslovne vyžaduje;

c) postupoval formalisticky a vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť pochybení vytýkaných správcovi vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie môže spôsobiť (napr. definitívny zánik sťažovateľa v 1. rade ako úpadcu, nižšia miera uspokojenia veriteľov, znehodnotenie majetku akcionárov).

Ústavný súd zotrúva na stanovisku (IV. ÚS 1/02, IV. ÚS 156/03), že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento prístup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného, nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania pred súdom nižšieho stupňa. Tak je to aj v posudzovanom prípade.

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je ZKR, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej piatej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou dohľadu súdu nad činnosťou dlžníka, správca a veriteľských orgánov (§ 131 ods. 1 ZKR) a v taxatívne vymenovaných prípadoch ex offio rozhodnutím o zastavení reštrukturalizačného konania, o začatí konkurzného konania a o vyhlásení konkurzu (§ 131 ods. 2 ZKR).

V rámci reštrukturalizácie dlžníka (sťažovateľa v 1. rade), o ktorej okresný súd rozhodoval v tomto prípade, došlo k situácii, že napriek jej povoleniu uznesením sp. zn. 28 R 3/2012 zo 16. mája 2012 po zistení splnenia zákonných podmienok, po tom, ako bol schôdzou veriteľov zvolený veriteľský výbor, okresný súd jedným uznesením sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 zastavil reštrukturalizačné konanie vedené proti sťažovateľovi v 1. rade, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľa v 1. rade (dlžníka). Možnosť takéhoto postupu poskytuje príslušnému reštrukturalizačnému súdu § 131 ods. 2 ZKR, ktorý umožňuje zastavenie reštrukturalizačného konania súdom aj bez návrhu, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ak nastane niektorá z uvedených hypotéz:

- a) správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom,

- b) správca nesplnil svoju povinnosť požiadať súd o vyhlásenie konkurzu,
- c) správca riadne nezvolal schôdzu veriteľov,
- d) schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľský výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz,
- e) záverečný návrh plánu nebol predkladateľom plánu predložený na predbežné schválenie veriteľskému výboru v zákonnej lehote,
- f) veriteľský výbor predložený návrh plánu v zákonnej lehote neschválil alebo predložený návrh plánu zamietol,
- g) správca riadne nezvolal schôdzu, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu,
- h) za prijatie plánu na schôdzi, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu, nehlasovala nadpolovičná väčšina skupín alebo prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok,
- i) predkladateľ plánu v zákonnej lehote nepodal na súde návrh na potvrdenie plánu súdom.

V okolnostiach posudzovanej veci okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR založil na svojom zistení, že správca opakovane a závažne porušil povinnosti správcu ustanovené ZKR, v dôsledku čoho neumožnil účastníkom konania uplatniť ich práva v tomto konaní.

Podstata prvej námietky sťažovateľov spočíva v tom, že okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu na majetok sťažovateľa v 1. rade odôvodnil opakovaným a závažným porušením povinností správcu pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote. Táto skutočnosť vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, podľa ktorého *„správca v zákonnej lehote nepredložil zoznam pohľadávok zostavený v súlade s ustanoveniami zák. č. 7/2005 Z. z. a vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Zoznam pohľadávok predložený v zákonnej lehote okrem iných nedostatkov neobsahoval vôbec zabezpečených veriteľov a ich jednotlivé prihlásené pohľadávky s popisom ich zabezpečenia. Kompletný zoznam pohľadávok vyhotovený v súlade so zákonom správca doručil až dňa 19. 07. 2012 (teda po uplynutí*

zákonnej lehoty na jeho predloženie, keďže táto uplynula dňa 03. 07. 2012), aj to až na výzvu súdu.“.

V nadväznosti na citované ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že okresný súd pri konštatovaní opakovaného a závažného porušenia povinností správcu pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote neprihliadol bez akéhokoľvek odôvodnenia na skutočnosť, že v prípise z 11. júla 2012 adresovanom správcovi, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka... správca... doručil elektronickým spôsobom časť zoznamu pohľadávok, v ktorom boli zapísané len nezabezpečené pohľadávky. Dňa 06. 07. 2012 predložil... správca ďalší zoznam pohľadávok rozdelený na dve časti pre nezabezpečené a zabezpečené pohľadávky, každý zvlášť... Zo správcom predloženého zoznamu súd zistil, že tento neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 25a vyhlášky... č. 665/2005 Z. z... Predložený zoznam pohľadávok neobsahuje uznané a zistené (obsahuje len prihlásené) poradie uspokojovania prihlásenej pohľadávky zo všeobecnej podstaty s uvedením dňa jeho zistenia a deň zistenia právneho dôvodu pohľadávky (obsahuje len prihlásený dôvod vzniku pohľadávky). Správcom predložený zoznam pohľadávok nemá náležitosti podľa § 25a ods. 1 písm. e), f), g), h), i), j), k), l), m) vyhl. 665/2005 Z. z. Súčasne v zmysle ust. § 25a ods. 3 vyhl. č. 665/2005 Z. z. neobsahuje označenie dlžníka a dátum vyhotovenia... Súd poukazuje na skutočnosť, že takto predložený zoznam pohľadávok je nezrozumiteľný, keď nie je totožný zoznam pohľadávok doručený elektronickým spôsobom a so zoznamom pohľadávok doručeným 6. 7. 2012 ako jeho písomné doplnenie...“, upozornil správcu na porušovanie povinnosti v súvislosti s vedením zoznamu pohľadávok, vyzval ho, aby v lehote 3 dní predložil zoznam pohľadávok v zákonom ustanovenej forme s tým, že v opačnom prípade bude toto považovať za opakované porušenie povinnosti správcu a v súlade s § 131 ods. 2 písm. a) ZKR zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz. Okresný súd výzvu správcovi zverejnil v Obchodnom vestníku č. 136/2012 zo 17. júla 2012 (v zmysle § 199 ods. 9 ZKR sa za deň doručenia písomnosti považuje nasledujúci deň po zverejnení v Obchodnom vestníku, t. j. výzva bola správcovi doručená 18. júla 2012).

Ústavný súd zistil, že správca osobne 19. júla 2012 a elektronickou formou – mailom 20. júla 2012, t. j. v určenej lehote, doručil okresnému súdu doplnený zoznam pohľadávok v zmysle výzvy okresného súdu. Napokon aj okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ako aj vo vyjadrení k sťažnosti potvrdil, že správca vyhotovil kompletný zoznam pohľadávok v súlade so zákonom.

Na tomto základe sa možno len stotožniť s argumentáciou sťažovateľov, že aj bez ohľadu na nesúhlas s názorom okresného súdu týkajúcim sa nesprávne podaného zoznamu pohľadávok zo strany správcu je z vyjadrenia okresného súdu zrejmé, že správca si túto svoju povinnosť podľa ZKR riadne splnil. Aj vzhľadom na túto skutočnosť je potrebné považovať túto povinnosť správcu z jeho strany za riadne splnenú. Okresný súd ale na uvedené a listinnými dôkazmi preukázané skutočnosti o tom, že zo strany správcu nedošlo k opakovanému porušeniu zákonných povinností v súvislosti s vedením zoznamu pohľadávok, pri svojom rozhodovaní bez relevantného dôvodu neprihliadol.

Podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v odôvodnení rozhodnutia uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Toto zákonné ustanovenie je z hľadiska základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorému vecne zodpovedá aj právo na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľa v 1. až 20. rade tiež namietajú, potrebné vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (pozri napr. rozsudok ESLP vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, § 26)] tak, že v rozhodnutí súdu musia byť uvedené dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci,

vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (pozri napr. rozsudky ESĽP vo veciach *Georgidias c. Grécko* z 29. mája 1997 a *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (rozsudok ESĽP vo veci *Kraska c. Švajčiarsko* z 29. apríla 1993).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd pri rozhodovaní v predmetnej veci nepostupoval v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 157 ods. 2 OSP a relevantnej judikatúry ESĽP, ktorou je pri svojom rozhodovaní tiež nespochybniteľne viazaný. Tento svoj názor zakladá ústavný súd aj na skutočnosti, ktorá tvorí podstatu druhej námietky sťažovateľov.

Podstata druhej námietky sťažovateľov spočíva v tom, že okresný súd svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz založil na porušení povinností ustanovených zákonom o správcoch, a nie na porušení povinností ustanovených v ZKR, ako to ZKR výslovne vyžaduje.

Na účely posúdenia tejto kľúčovej námietky sťažovateľov sa ústavný súd musel zaoberať ústavnou konformitou interpretácie relevantných ustanovení ZKR a zákona o správcoch okresným súdom ako konkurzným súdom.

Podľa § 131 ods. 2 písm. a) ZKR súd bez návrhu jedným uznesením zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz, ak zistí, že správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o správcoch je správca povinný mať zriadenú kanceláriu. Kanceláriu správca zriaďuje v obvode krajského súdu, v ktorom má záujem vykonávať správcovskú činnosť.

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 666/2005 Z. z. o Kancelárskom poriadku pre správcov v znení neskorších predpisov

sa kancelária zriaďuje vo verejne dostupnej budove tak, aby bola otvorená pre verejnosť každý pracovný deň v obvyklých úradných hodinách aspoň šesť hodín denne.

Podľa § 7 ods. 4 zákona o správcoch písomnosti určené správcovi sa doručujú na adresu jeho kancelárie; v konkurznom konaní, v reštrukturalizačnom konaní alebo v konaní o oddĺžení podľa osobitného predpisu sa písomnosti určené správcovi doručujú na adresu jeho kancelárie, ktorá je zriadená v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd. Na ten účel je správca povinný zriadiť v kancelárii verejne dostupnú podateľňu, ktorá musí byť otvorená v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň. Osobné doručenie písomnosti podateľňa na požiadanie vždy písomne potvrdí.

Podľa § 8 ods. 1 zákona o správcoch správca je povinný viesť vo veci, v ktorej vykonáva správcovskú činnosť, správcovský spis; spis musí byť dostupný v kancelárii, ktorá je zriadená v obvode krajského súdu, v ktorom sídli príslušný konkurzný súd.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o správcoch právo nahliadať do spisu majú osoby vykonávajúce dohľad podľa tohto zákona, súd, účastníci konania, ich zástupcovia, orgány činné v trestnom konaní a iné subjekty, ak to ustanovuje osobitný predpis. Nahliadanie do spisu je správca povinný zabezpečiť v bežných pracovných hodinách každý pracovný deň; o tom správca bezodkladne po ustanovení do funkcie v príslušnom konaní podľa osobitného predpisu zverejní oznam v Obchodnom vestníku.

V posudzovanom prípade okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vyslovil právny záver, že v dôsledku závažného porušenia povinností správcu podľa § 7 a § 8 zákona o správcoch (nezdržiaval sa v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, nemá v kancelárii zriadenú verejne dostupnú podateľňu, pozn.) správca neumožnil veriteľom riadne vykonať a uplatniť svoje práva (najmä nahliadať do správcovského spisu), z čoho s poukazom na § 131 ods. 1 písm. a) ZKR okresný súd vyvodil, že uvádzané dôvody na strane správcu sú také právne

skutočnosti, ktoré obligatórne spôsobujú zastavenie reštrukturalizačného konania, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

Tento právny záver formuloval okresný súd v namietanom uznesení bez primeraného odôvodnenia, t. j. ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil, prečo porušenie všeobecných administratívnych povinností správcu podľa zákona o správcoch subsumoval pod porušenie povinností správcu ustanovených ZKR. Za týchto okolností ústavný súd považuje tento právny záver okresného súdu za prejav formalistického prístupu k interpretácii relevantnej právnej normy, ktorý má vo svojich dôsledkoch prvky arbitrárnosti, resp. ide o právny záver, ktorý možno považovať z ústavného hľadiska za zjavne neodôvodnený a neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom).

V okolnostiach posudzovanej veci treba námietku sťažovateľov o tom, že účelom § 131 ods. 2 písm. a) ZKR je postihnúť nečinnosť správcu len v konkrétnej reštrukturalizácii z dôvodu neplnenia konkrétnych povinností ustanovených priamo ZKR iba vo vzťahu k tejto konkrétnej reštrukturalizácii [napr. zvolávanie schôdzí veriteľov (§ 126 ods. 1, § 146 ods. 1 ZKR), predkladanie zoznamov súdu (§ 123 ZKR), dohľad nad dlžníkom a sledovanie jeho obchodnej a finančnej situácie (§ 129 ZKR), kontrola a schvaľovanie dlžníkových úkonov (§ 130 ZKR) a pod.], považovať za argument, ktorý je pre rozhodovanie súdu v príslušnej časti posudzovanej veci rozhodujúci, t. j. taký, ku ktorému bolo nevyhnutné formulovať v odôvodnení napadnutého rozhodnutia špecifickú (konkrétnu) odpoveď. Za okolností, keď okresný súd na túto námietku sťažovateľov v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nereagoval, pričom tento svoj záver okresný súd vyvodil len z oznámenia jedného veriteľa [M. K. ako sťažovateľa v 3. rade (ktorý medzitým, ešte pred rozhodnutím okresného súdu o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka vzal svoju sťažnosť na reštrukturalizačného správcu späť podaním z 20. septembra 2012, doručeným okresnému súdu 25. septembra 2012, t. j. v deň vydania namietaného rozhodnutia], nemožno jeho rozhodnutie vo vzťahu k tejto námietke považovať za ústavne konformné. V danom prípade bolo podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné, aby sa konkurzný súd s touto podstatnou námietkou sťažovateľov

v odôvodnení napadnutého uznesenia primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal a rovnako sa vysporiadal aj so späťvzatím sťažnosti veriteľa M. K. a vyjadrením správcu z 19. septembra 2012, doručeným okresnému súdu 25. septembra 2012 (obe podania boli doručené okresnému súdu v deň vydania rozhodnutia o zastavení reštrukturalizácia a vyhlásení konkurzu v danej veci), o ktorých, ako vyplýva z vyjadrenia okresného súdu, zákonná sudkyňa v čase prijatia rozhodnutia vedomosť nemala. Je však nesporné, že obe podania v deň rozhodovania okresného súdu o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok sťažovateľa v 1. rade už okresnému súdu doručené boli.

Nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu aj vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľov (sťažovateľov v 1. až 20. rade) treba preto už aj s ohľadom na uvedené skutočnosti považovať podľa názoru ústavného súdu za také pochybenie, ktoré má za následok porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Táto požiadavka je v okolnostiach prípadu o to naliehavejšia, že následky konverzie reštrukturalizácie na konkurz majú mimoriadne negatívny dopad na sťažovateľov a ostatných veriteľov. Podľa názoru ústavného súdu však napadnuté uznesenie okresného súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uvedené atribúty nespĺňa.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov zaručeného im čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného im čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd

vychádzal z princípu minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľov v 1. až 20. rade podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a na jeho zrušenie (pozri ďalej odôvodnenie k bodu 2 výroku tohto nálezu v časti IV tohto nálezu, pozn.) sa otvára priestor na to, aby sa okresný súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedených práv hmotného charakteru.

Ústavný súd preto tejto časti sťažnosti sťažovateľov nevyhovel uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ich ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Keďže ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 28 R 3/2012 z 25. septembra 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľov v 1. až 20. rade podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy, ako aj ich právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zrušiť napadnuté uznesenie okresného súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a vrátiť mu vec na ďalšie konanie pre účely jej opätovného prerokovania a rozhodnutia o nej (bod 2 výroku tohto nálezu).

V ďalšom postupe bude okresný súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými najmä v III. časti tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Okresný súd bude tiež viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné jeho doručením (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd rozhodol napokon podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania úspešných sťažovateľov v 1. až 20. rade, ktoré im vznikli v súvislosti s ich právnym zastupovaním advokátom Mgr. V. R. v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd priznal úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie právneho zastúpenia a písomné podanie na súd), pričom ich vyčíslil vychádzajúc zo základu priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2011 v sume 763 € (úkony právnej služby advokáta boli vykonané v roku 2012) aplikáciou § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky sa základná sadzba tarifnej odmeny zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Prevzatie a prípravu zastupovania a vypracovanie písomného podania ústavný súd posúdil ako spoločný úkon advokáta pri zastupovaní dvadsiatich sťažovateľov, preto základnú sadzbu tarifnej odmeny po jej znížení o 50 % určil v celkovej sume 2 543,40 €, pričom priznaná úhrada trov konania po započítaní režijného paušálu 2 x 7,63 € predstavuje celkovo sumu 2 558,66 € (bod 3 výroku tohto uznesenia).

Podanie právneho zástupcu sťažovateľov doručené ústavnému súdu 25. februára 2013 (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (sumarizácia dosiaľ známych skutočností) ako podanie relevantné na rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013